ΕΝΑΣ ΑΡΝΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΥ «ΑΓΩΝΑ»

Το σενάριο ήταν σχετικά απλό. Μέσα σ'όλη αυτή τη πατριωτική υστερία κάποιος πολίτης αυτού του κράτους που λέγεται Κυπριακή Δημοκρατία, είτε γιατί αγανάκτησε μ'όλη αυτή την ιστορία με τους εξοπλισμούς, τις “εισφορές και την άμυνα, τα νομοσχέδια για τη στράτευση των γυναικών, το σωβινισμό του κράτους, των κομμάτων, του τύπου του ΡΙΚ, και δεν συμμαζεύεται, είτε αν θέλεις έτσι του ανάδοξε χωρίς να πολυσκεφτεί τα πιο πάνω, είτε τέλος επειδή πίστεψε και πήρε στα σοβαρά αυτή τη περίφημη “επαναπροσέγγιση”, πατέντα που κυκλοφορεί πολύ στους αριστερούς χώρους και που όλο την ακούμε και πουθενά δεν τη βλέπουμε, τέλος πάντων αυτός ο πολίτης, Γιάννης Πάρπας το όνομα του, αρνείται για 4 φορές στη σειρά να πάρει μέρος στις ασκήσεις της Εθνικής Φρουράς όπου καλείται σαν έφεδρος. Ακολουθούν δίκες όπου τελικά καταδικάζεται σε φυλάκιση 2 μηνών και κλείνεται το άτομο μέσα, έτσι χωρίς πολλές φανφάρες. Οι εφημερίδες φυσικά φρόντισαν να αποκρύψουν το γεγονός σαν κακό παράδειγμα προς μίμηση που ήταν, με μόνη εξαίρεση τη σκανδαλοθηρική “Αλήθεια” που αφιέρωσε μαι ολόκληρη παράγραφο (απ'εκεί το ψάρεψαν την είδηση τα παιδιά της Εργατικής Δημοκρατίας στη Λευκωσία και έτσι το μάθαμε και εμείς). Ακόμα και η “Σοσιαλιστική Έκφραση”, όργανο της Αριστερής Πτέρυγας της ΕΔΕΚ (με την οποία ο Πάρπας είχε ή έχει κάποια σχέση, δεν μας πολυαφορά το ζήτημα) φρόντισε να θάψει το γεγονός αν και το γνώριζε από την αρχή.

Τέλος πάντων με τα παιδιά της Ε.Δ. καθώς και με άλλα άτομα του γενικότερου αντιεθνικιστικού “χώρου” στη Λεμεσό και Λευκωσία, φτίαχνεται μια πρωτοβουλία που σκοπό της έχει τη σύσταση μιας επιτροπής συμπαράστασης. Ερχόμαστε σ' επαφή με το Πάρπα στη φυλακή όπου το άτομο τα είχε παίξει διότι κόντευε ενάμησι μήνας στη φυλακή και φωνή συμπαράστασης από πουθενά. Γράφει μια δήλωση την οποία σαν πρωτοβουλία αναλαμβάνουμε να διακινήσουμε μαζί και μια αφφίσσα που καλεί για συγκέντρωση για τη δημιουργία της επιτροπής. Η δήλωση του Πάρπα καθώς και η απολογία του στο δικαστήριο μας κάνει να καταλάβουμε ότι ο άνθρωπος ούτε άσχετος αλλά ούτε και Ιεχωβάς [είναι] (παρόλη τη συμπάθεια μας και ταυτόχρονα απέχθεια μας προς αυτό το κίνημα των αλλόπιστων). Αντίθετα όπως είπε τόσο στο δικαστήριο όσο και στη δήλωση του ήταν για κείνο “θέμα αρχών και συνείδησης”. Και ποιες είναι οι αρχές του και ποια η συνείδηση του είναι ξεκάθαρο άμα διαβάσει κανείς τη δήλωσή του.

Τελικά κανονίζεται η συνάντηση, μαζευόμαστε καμμιά 35αριά κόσμος, ψιλοσυζητείται η υπόθεση τόσο η συγκεκριμένη όσο και το θέμα της στρατικοποίησης γενικότερα. Ακουστήκαν διάφορες απόψεις: Μαρξιστικές, αντιεξουσιαστικές, εναλλακτικές, που όμως όλες σύγκλιναν στη δημιουργία μιας ξεκάθαρα αντιεθνικιστικής και διεθνιστικής επιτροπής. Πάνω που τελειώνουμε και προχωρούσαμε στα πρακτικά ζητήματα της συμπαράστασης με τον Πάρπα, πετάγονται οι αντιπρόσωποι της Α.Π. της ΕΔΕΚ και αρχίζουν ο μεν πρώτος να προσπαθεί να θεωρητικοποιήσει τη στάση της οργάνωσης του και να τη προβάλει σαν τη μόνη στάση που μπορούν να έχουν οι επαναστάτες, δηλαδή ψηλά-χαμηλά ο Πάρπας δεν είναι “Αντιρρησίας” αλλά “επαναστάτης”, ότι οι “αντιρρησίες” δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα στην επανάσταση, ότι αυτά τα πράγματα δεν οδηγούν πουθενά και ότι σαν τέτοιες εξυπηρετούν την αστική τάξη και όχι την εργατική κοκ. λες και ο κόσμο μαζεύτηκε για να παρακολουθήσει ιδεολογικά μαθήματα της Α.Π. Στη συνέχεια ο δεύτερος έβαλε το ζήτημα σε μια ποιο συναισθηματική βάση στο στύλ χωριανός του ο Πάρπας, παιδικοί φίλοι, ο Πάρπας αντέδρασε από “πελλάρα” λες και έτσι να ήταν (που δεν ήταν) η συμμασία της πράξης του μειώνεται. Ακολούθησε μια έντονη συζήτηση, κύρια μεταξύ Ε.Δ. και Α.Π. που δεν άρξησε να εξελιχτεί σε “ενδοτροτσκιστική διαμάχη” όπως παρατήρησε κάποιος εναλλακτικός που δεν τον ενδιέφερε και πολύ αν η Α.Π. θα συμμετείχε τελικά στην επιτροπή ή αν οι σωστοί επαναστάτες ήταν της Ε.Δ. ή της

Α.Π. Κάποιος κόσμος άρχισε να αγανακτά και να διαμαρτύρεται για τη συνέχιση της συζήτησης. Η δική μας άποψη σαν "πρωτοβουλία ενάντια στον κοινωνικό ρατσισμό" ήταν απλή: Οι παρευρισκόμενοι δεν ήταν πολιτική ομάδα για να έχουν και συγγενείς θεωριτικές απόψεις. Το θέμα ήταν εξίσου απλό: είτε συμφωνούμε στην υποστήριξη του Πάρπα μέσα στα πλαίσα που είχαν προηγουμένως συζητηθεί και προχωρούμε στα πρακτικά και όσοι διαφωνούν τα μαζεύουν και φεύγουν, είτε το διαλύουμε. Τελικά αφού είδαμε και από είδαμε και μετά από μια δίωρη συζήτηση καθορίστηκε η διαφωνία της Α.Π. και αποχώρησε άρον-άρον αφήνοντας πίσω της το ερώτημα: Γιατί τελικά ήρθαν αυτοί οι τύποι στη συγκέντρωση αφού διαφωνούσαν από την αρχή;

Στη συνέχεια μπήκαμε επιτέλους στα πρακτικά, όπου κυριαρχούσαν δύο απόψεις: Συναυλία συμπαράστασης σε κάποιο κλειστό χώρο η μία, και διαμαρτυρία στη Πλατεία Ελευθερίας η άλλη. Τελικά επικράτησε η πρώτη άποψη σαν κάτι που θα μπορούσε να γίνει άμεσα και αφήσαμε το δεύτερο για αργότερα. Μαζεύονται κάποια λεφτά, αναλαμβάνονται ευθύνες, βγαίνει μια προκήρυξη, κάποιες αφίσσες και φθάνουμε στη βραδιά της εκδήλωσης.





Το μουσικό μέρος θα το κάλυπταν οι “VIBRATIONS”, θα γινόταν κάποια ενημέρωση κάποια μηνύματα συμπαράστασης και η εκδήλωση θα τέλειωνε ήσυχα-ήσυχα, μιας και τον περισσότερο κόσμο δεν τον έπαιρνε για τίποτα άλλο. Μετρήσαμε εκατό είκοσι κεφάλια αραγμένα στη αυλή της BABYLON.

Βγαίνουν τα παιδιά, παίζουν 5-6 κομμάτια μέσα σε μια ψηλά-χαμηλά ξενέρωτη ατμόσφαιρα και γίνονται κάποιες ανακοινώσεις. Κάποιο καθίκι στον εξώστη αρχίζει να βρίζει τον κόσμο, γίνεται κάποιο πλάκωμα και σε χρόνο μηδέν πλακώνουν και οι μπάτσοι, κρυφοί και φανεροί, που απαγορεύουν τη χρήση μεγαφώνων, ενώ ο ιδιοκτήτης της PUB μας θέλει να τα μαζέψουμε και να φύγουμε. Άμα η αναμπουμπούλα σώπασε, κάποιος κόσμος επέμενε και συνέχισε την εκδήλωση (χωρίς μεγάφωνα), κάποιοι ψιλοβαρέθηκαν και κάποιοι έδωσαν με τα μούτρα στις συζητήσεις. Το κρίμα στην υπόθεση ήταν τα παιδιά των “VIBRATION” που είχαν την ατυχία η πρώτη τους συναυλία να είχε ένα τόσο άδοξο τέλος.

Σε λίγες μέρες είχε αρχίσει να γίνεται κάποιος λόγος για ένα νομοσχέδιο που προβλέπει τετράχρονη εναλλακτική θητεία για τους αντιρρησίες συνείδησης. Νομοσχέδιο άκρως τιμωρητικό και αντιδραστικό κατά τα πρότυπα του Ελληνικού για τους ίδιους γνωστούς λόγους: ένταξη στην ΕΟΚ, Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, κ.ο.κ. Παραπέρα το νομοσχέδιο δεν προνοεί τίποτα για τους εφέδρους. Απ' εδώ και πέρα η υπόθεση “ολική άρνηση στράτευσης σαν κατακτήσιμο πολιτικό δικαίωμα στην εμπόλεμη Κύπρο” μέχρι την εξάλειψη όλων των ανέραστων στρατών και της κοινωνίας που τους συντηρεί παίρνει άλλες διαστάσεις.



Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Δεκαετία 1980-1989, 1988, Πρωτοβουλία Ενάντια στον Κοινωνικό Ρατσισμό (Ομάδα), Τραίνο στην πόλη (Τεύχος 5), Λεμεσός, Αντίρρηση Συνείδησης, Αποφυγή Στράτευσης, Μιλιταρισμός, Αντιρρησίας Συνείδησης Γιάννης Πάρπας

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_5:parpas1

Last update: **2025/07/15 13:46**